

тен ковчег, върху който бе метната покривка от мъх, величествен в самотата на местността. Някога, според сказанието, планината била населена с великани, които под ред пазели входа за гората; последният от тях се изтегнал да умре на граничния камък, който се сключил над него и досега пазел тялото му.

Това наистина бе входът за света на героите, на силните, тия които не могат да имат долни мисли; и Козима докосна камъка, както по други места, украсени със свещени легенди, се пипа камъка на който е почивал някой светец.

Смътният блян на девойката вече се просветляваше не само от желанието за очищение, но и за велики неща, извън всекидневните трудности: и ней наистина се струваше, когато отново подкачи изкачването си нагоре по пътеката, между напратите и вече покритите с тънички трев и мек мъх склонове, под сянката на големите патриархални дъбове, че тя побягва от своя малък свят, за да бъде отново между великаните, които живеят високи чак до небето, другари на вятъра, слънцето и жинките звездите.

Вторият престой стана при извора, чиято вода, чиста и бляскава като елмаз, извираше от едно камено коритце и се разливаше скромно, почти крадливо между изтъпканата, кална трева, сред кръг от зелени дъбове, които тук-там се бяха покатерили чак до сините върхове. Вече се чуваше писъкът на сойките, а въздухът напомняше ликьор, ухаещ на мента.

Момичетата коленичиха върху камъка и протегнаха лице към извора да пият вода: и в малкото ониксово огледало на сенчестата вода Козима видя очите си да блестят със същата чудна светлина: светлина, която извираше от недрата на родната земя и която някога наистина бе отразила жадната за божественото душа на нейните предци овчари и поети.

Действителността се изразяваше в жилището, което, подобно на изкопаната от същите тия предци колиба в скалите, сега очакваше това ново племе от девойки, които жадуваха пространствата на далечния свят.